

Udenrigsministeriets Departement, fordi Formen sikkert da vilde være ganske anderledes korrekt.

Denne Vekselhistories Betydning svinde for øvrigt betydeligt ind, naar det viser sig, at samtidig med at Vekslen indsendes til Ministeriet, vedlægges der Regning paa et Beløb, der er meget større. Det, som har interesseret mig særlig i denne Sag, er, hvad der er foregaaet i Udenrigsministeriet med denne Veksel, og hvad der er foregaaet ved Processen. Det gør mig ondt at maatte omtale det, thi for de paagældende Personer, som jeg kender lidt til privat, har jeg den største Sympati. Hvad er der foregaaet med denne Veksel og denne Regning? De ere blevne skilte ad i Udenrigsministeriet. Det er erkendt af den daværende Udenrigsminister, og det er erkendt af Direktøren i Udenrigsministeriet, af de to, som staa øverst blandt Embedsmændene. For dem før kun Vekslen blev præsenteret, hvorefter man har — maaske uden nogen som helst Bagtanke — skilt den anden Sag ud derfra. Men det er en højst uheldig Fremgangsmaade, thi der er ingen Tvivl om, at hvis Direktøren og den daværende Udenrigsminister tillige havde faaet denne Regning paa et langt større Beløb at se, vilde de neppe have handlet, som de have handlet, fordi de alene saa Vekslen. Og naar vi senere komme til Processen, bliver Forholdet ogsaa der højst uheldigt. Jeg har tilladt mig at nævne dette i en Samtale med Direktøren for Udenrigsministeriet, hvis humane Tænkemaade og fuldstændig ridderlige og retskafne Sindelag vist ikke nogen drager i Tvivl. Jeg maa her indskyde, at jeg tror, det er ganske forkert, naar det ærede Medlem for Højrup før syntes at have opfattet det ærede Medlem for Horsens saaledes, at han skulde drage Direktørens humane og retskafne Tænkemaade i Tvivl. Det er der sikkert ingen, der gør.

Men naar vi altsaa komme til Processen, forholder det sig saaledes, at Udenrigsministeriet har modtaget Processen og vil prøve paa at vinde sin Sag. Ved hvilket? Derved, at der — og det er det eneste, Ministeriet har at holde sig til — fremlægges to, eller lad os nu sige een, for den anden er jo temmelig værdiløs, Erklæring fra en ministeriel Embedsmand, og denne Embedsmand gaar saa vidt, at han erklærer, at han vil aflægge sin Ed paa denne Udtalelses Rigtighed. Jeg sætter nu det Tilfælde, at den paagældende ikke senere havde fundet den Nøtits, som han

fandt, og hvorved han maatte tage sin Erklæring tilbage, saa vilde det have kunnet hænde, at Ministeriet vandt sin Proces, og Modparten ikke fik den Ret, som tilkom ham, som Følge af en Ed paa noget forkert. Men hvilke Konsekvenser kunde det ikke føre med sig, hvis Sagen drejede sig om noget helt andet, f. Eks. om en Modpart, der skal straffes, at en ministeriel Embedsmand ikke stiller større Fordringer til sig selv, til de af ham afgivne Erklæringer, hvorpaa det hele skal støtte sig, end at de kunne omstødes, blot han finder en Lap Papir blandt sine Sager, han, der er gaaet saa vidt, at han har villet aflægge Ed paa Rigtigheden af sine Erklæringer? Dette forekommer mig at være ret misligt, ret uheldigt og ret fældende, og derfor har jeg, inden vi nu kom frem til denne Sag, gjort alt muligt, hvad der kunde gøres, for at den paagældende, den daværende Konsul, kunde faa den Oprejsning, som jeg finder, at han fortjener.

Bortset fra, hvilken Dom man vil fælde over enkelte Ting ved hans Virksomhed, finder jeg, at den daværende Konsul er behandlet paa en saadan Maade, at han trænger til en Oprejsning, og i de to Aar, der ere gaaede, siden jeg blev bekendt med Sagen, har jeg efter bedste Evne — det tør jeg nok sige — ført Forhandlinger med det ærede Medlem for Højrup og den nuværende Udenrigsminister — navnlig det første Aar — for at skaffe Paagældende en saadan Oprejsning. Der har været Uvillie dertil i Udenrigsministeriet. Nu maa jeg knytte en Traad til, hvad jeg var inde paa før, nemlig at da jeg første Gang omtalte for den daværende Direktør det højst mislige, der var ved, at udenrigsministerielle Embedsmænd vare gaaede saa vidt i Proces, som de vare gaaede, og fremhævede, at det ogsaa for Udenrigsministeriet maatte være af Interesse, hvis de overhovedet kunde give den paagældende en Oprejsning, da at give ham den, erklærede den daværende Direktør, at naar de paagældende Embedsmænd kunde bedømmes paa en saadan Maade, fandt han ogsaa, der var Grund til om muligt at bjerger denne Sag paa en god Maade.

Dette er desværre ikke sket, og Sagen er saaledes kommen frem til Behandling her i Rigsdagen. Jeg skal da varmt anbefale det Forslag, det ærede Medlem for Horsens har stillet om at sende Sagen til en Kommission, hvor der vil være Lejlighed til at fremføre en lidenskabsløs og paa Dokumenter baseret Argumentation fra begge Sider, for at vi kunne komme